

BLAUWE KIEKENDIEF JAGEND DOOR DE STRAAT

Door de barre weersomstandigheden was ik in staat om enkele bijzondere dingen voor u te noteren. Om met de titel van dit stukje te beginnen:

Vrijdag 19 januari om ± 0900 uur, bij het verlaten van mijn huis (aan de rand van de weilanden van het bebouwde gedeelte van de Hilversumse Meent) zag ik bij mijn buurman aan de overkant hoe een Torenvalk in zijn tuin verwoede pogingen deed enkele aldaar fouragerende vogels te verschalken (ik had het hem al vaker zien doen in deze koude tijd). Twee dagen daarvoor deed een Sperwer ook op dezelfde plaats een poging om een mus te verschalken, ook zonder succes.

Toen ik verder liep, zag ik ineens hoe, laag over de daken van de huizen, een grote stootvogel aan kwam schieren. Ik dacht eerst aan een Buizerd, maar toen zij midden op het plein tussen de auto's vreemde capriolen en bochten makend, verschillende keren op huismussen stootte, zag ik dat zij een Blauwe kiekendief was. Ik kon haar nog even tussen de huizen volgen, waartussen ze vervolgens verdween, een gaaf voorbeeld hoe vogels door honger hun angst (gedeeltelijk) kwijtraken.

Erger verging het de Buizerd en de Bos- of Ransuil die ik op nog geen 100 m. van elkaar langs de Rijksweg Amsterdam-Bussum zag liggen als verkeersslachtoffer, aangetrokken door de andere verkeersslachtoffers die er de laatste weken lagen. Veertien dagen ervoor, reizend per auto van Hoorn via Haarlem naar Bussum, telde ik op één rijbaan ± 80 dode Meerkoeten en Waterhoentjes.

Een ander voorbeeld van het ten dele wegvallen van schuwheid bij sommige vogels maakte ik mee tijdens de zeer strenge voorstperiode tijdens een wandeling nabij de stortplaats aan de Loodijk. Achter de belt is een nogal flinke "wel" van (vervuild) beltwater, waardoor de sloot niet gauw dichtvriest. Er zaten 40 à 50 Blauwe reigers, 1 IJsvogel, veel Meerkoeten, Wilde eenden en Dodaarsjes. Ik was de vogels aan het observeren toen een Roerdomp van een afstand van enkele honderden meters recht op mij af kwam vliegen. Hij moest me gezien hebben, dat kon niet missen, passeerde me op enkele meters en ging op kleine afstand bij mij vandaan, uit mijn gezicht aan de slootkant zitten. Ik ging er heen en kon de vogel, die midden in de sneeuw in de "paalhouding" stond, gemakkelijk naderen! Ik wierp (ter bescherming van mijn ogen) m'n jas over hem heen en wilde hem meenemen toen ik nóg een Roerdomp opmerkte, dicht tegen de grond gedrukt, zodat ik hem bijna over het hoofd had gezien. Hij volgde dezelfde weg, zodat ik met twee Roerdampen in mijn jas naar huis ging.

Ik heb ze aan de hr. van Ingen gegeven die ervaring heeft met het verzorgen van dat soort vogels.

P.S.: Ik hoorde net dat het kleinste exemplaar enkele dagen later toch nog is doodgegaan.

Peter Vos